

ΕΝΑ ΑΘΑΝΑΤΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΚΑΤΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗΝ ΕΚΛΑΪΚΕΥΣΙΝ

Ο "ΦΑΟΥΣΤ", ΤΟΥ ΓΚΑΙΤΕ

(Ο άνθρωπος που πούλησε στον Διαβόλο την ψυχή του)

Η ή άγνή κόρη έζησανε μιά μέρα, χωρίς να είνε πειά άγνή... Αύτη ήταν ή πρώτη θυσία στον έρωτά της. Ή έβουχία της, ή ζωή της, θα ήσαν ή άλλες θυσίες που θα ακολουθούσαν...

Ή Μαργαρίτα δέν ήταν πειά άγνη. Χάρισε στον άγαπημένο της, δι, τι πιο πολύτιμο είχε... Τή μοιραία εκείνη νύχτα, ευό σταγονίες από τό ναρκωτικό που της είχε δώσει ο Φάουστ, στάθηκαν άρκετες για να άποκοιμήσουν την μητέρα της.

Ή πόρτα του υπαιτού έμεινε ανοιχτή, όπως είχαν συμφωνήσει οι δυό έρωτευμένοι. Καί σε λίγο ένας άνθρωπος γλίστρησε σαν σκιά ανάμεσα από τό άνοιγμα της πόρτας, ο Φάουστ. Ή Μαργαρίτα, πού τόν περιέμενε, τού άνοιξε την άγκαλιά της. Τό πρωί της επομένης θρήκε την Μαργαρίτα μόνη καί άγρυπνη. "Όταν ή υπτέρα της έθπνισε άργά, έπειτα από γλυκό ύπνο, ή κόρη χαμήλωσε τά μάτια έμπρός της...

Πολλές μέρες πέρασαν. Πόσο γλυκό νοιάζει μιά νεαρή γυναίκα, μέσα στα κατάβαθα των σπλάγνων της, τό πρωινό σκίτημα του μικρού πλάσματος που ή άγάπη γέννησε μέ την ευλογία της έκκλησίας καί ή ίδια θα φέρη έπειτα από λίγον καιρό στο φώς της ήμέρας! Τή χαρά αυτής της μητέρας ποιος μπορεί να την περιγράψη;

Καί πόσο πικρά, πόσο άδουνηρό νοιάζει τό ίδιο κίρημα μέσα στα σπλάγνα της μιά άλλη νέα γυναίκα, όταν αυτό που ο έρωτας γέννησε μέσα της δέν τό εύλογησε προητέρα ή έκκλησία καί δέν τό δέχεται ως νόμιμο ο κόσμος! Τόν πόνο της άιοιρης μητέρας για τό νόθο που θα φέρη στο φώς, ποιος πάει μπορεί να περιγράψη;

Τέτοια ήταν ή όδύνη που δοκίμασε ή Μαργαρίτα, όταν για πρώτη φορά, ένα πρωί, ένοιωσε μέσα της να σκιστά ο καρπός του έρωτά της...

Στην άκρη της πόλεως, προς τά παλιά άχυρώματα, τό μέρος ήταν έρημικό καί μόνο μερικές εύλασθητικές γυναίκες πήγαιναν κάποτε ως εκεί.

Στό κοίλωμα του τέλους, ένα άγαλμα της θλιμμένης Παναγίας καλούσε εκεί τους λυπημένους, για να τους χαρίση την παρηγορία.

Έκείνο τό πρωί, έμπρός στην θλιμμένη Παναγία, είχε πάει να γονατίση μιά νέα, θλιμμένη κι' αυτή. Στην άγκαλιά της βαστούσε δροσερά λουλούδια, τά όποια άφησε μέ ελθάθεια στα πόδια της Παρθένου. Ήταν ή Μαργαρίτα.

Γονάτισε καί άρχισε να λέγη τόν πόνο της σ' εκείνη που πόνοσε τόσο πολύ:

«Άχ! Γείρε, έλεγε, τό πρόσωπό Σου εύπλαγχνικά, στη συμφωνία μου, θλιμμένη μου Παρθένα.

»Μέ την καρδιά ραγιασμένη, φαμαρία ποτισμένη, βλέπεις τόν αιωρωμένο Γινό σου.

»Πρός τόν Πατέρα στρέφεις κι' άναστενάζεις για τόν λόνο Του καί για τόν πόνο τό δικό Σου...

»Ποιός άλλος από Σένα θα νοιώση πως ο πόνος σαταρίζει τό κοίλωμα μου; Έκείνο που ή καρδιά μου ή δύστηνη φοβάται καί τρέμει, Έσύ

—'Αλλά! 'Αλλά!... Κλάρα, εσύ είσαι; Όέ! Ήταν ή φωνή του Σερ.

»Ήθελα να σου μιλήσω...σάν φίλος! συνέχισε ή φωνή Άκουσε, Κλάρα... Είχα πάντα την καλύτερη ιδέα για σένα κι' άποψε, πού εσύ είδα να χορεύεις στην άγκαλιά ενός ζιγκολό, μού έκανεσ θλιβερή εντύπωση... Άκούς, Κλάρα; ... Όψ! Δέν μπορώ να μιλήσω έλευθερά στο τλήφωνο! Μου έπιτρέπεις να έλθω στο ξενοδοχείο σου, να δεινήσουμε μαζί;

—Νά δεινήσουμε μαζί! Μά..., Σερ, τραύλισε ή Κλάρα, δέν... δέν σε περιέμενε κανένας άλλος!

—Όχι! άπάντησε εκείνος λίγο άπότομα. Είμαι έλευθερος. Ύαηρέ ενας ήλθνος, Κλάρα! Τό άγνωρισμό... Θέλεις να έλθω;

—Έλα! φώναξε ή Κλάρα, ενώ ή καρδιά της χτυπούσε σ' έναν τρελλό ρυθμό.

'Αλλά, ως διου να φτάση ο Σερ, ή Κλάρα είχε ξεσπίσει τό γράμμα που τό έγραφε. Κατόπιν πήρε ένα ταπεινόραματίο πεντακοσίων φράγκων καί μέ μιά μικρή σφειάση ειδοποίησε τόν Ρόννυ πως κάποια έπειγουσα ύπόθεση την άνάγκαιε να φύγη άμέσως καί δέν ήξερε πότε θα έπιστρέψη. Έκλεισε τό φάκελλο, γράψαε τόν ύψηρότη καί τό έδωσε τό γράμμα για να τό ταχυδρομήση.

Ήτανοικουμένη, πού είχε ζοφλήσει τό χρέος της άπάντηα στο Ρόννυ, ή κ. Σέριφορντ Μαρζάν περιέμενε τόν άνδρα της...

τό ξέρεις, Έσύ καί μόνη. "Όπου κι' άν πάω, πόσο πονά! Άχ! Μόλις μείνω μόνη, γλαίο καί γλαίο, λιώνει μέσα ή καρδιά μου.

»Τις γλάστρες, στα παραθύρα μου, τις έβρεξα μέ τά δάκρυά μου την άγνή, πού ένοβα για Σε αυτά τά λουλούδια.

»Δός μου βοήθεια, σάσε μέ κι' τηροπή για τό θάνατο. Άχ! Γείρε τό πρόσωπό Σου εύπλαγχνικό στη συμφωνία μου, ώ πολιτισκαμένη μου Παρθένα!...

Όταν άποτελεώσε την προσευχή της, ή Μαργαρίτα φύησε μέ εύλάθεια τά πόδια της Παναγίας καί σηκώθηκε. Μερικές γυναίκες ήσαν εκεί παρατηρα, στις σκάλες του μικρού παρεκκλησιού. Ή νέα τους έρριξε μιά βολή, άσηρημένη ματιά καί ξεκίνησε για τό σπίτι της. Δέν πρόσεξε, ότι ή γυναίκες αυτές κυτάαχτηκαν μεταξύ τους καί κάτι έλεγαν κρυφομιλώντας όσο εκείνη έκανε την προσευχή της...

Βάδιζε γρήγορα, μέ σκυμμένο καί θαυρό τό κεφάλι της. Σε λίγο, περνούσε από τό σπίτι της Μάρθας καί μπήκε στον κήπο. Έξαφνα, έβγαλε μιά μικρή κραυγή, πού ήταν μαζί κραυγή έκπληξέως καί χαράς. Ο Φάουστ ήταν εκεί!

Είχε άρκετές μέρες να τόν δη. Ένοιωσε παρηγορία όσο αυτό ήταν κοντά της. Μά έδώ καί μερικές μέρες τόν είχε χάσει άπότομα καί δέν ήξερε ποιος λόγος τόν είχε άναγκάσει να φύγη έξαφνα άπο κοντά της. Τώρα που τόν ξανάβλεπε, αισθάνθηκε να έσαυγυρίη μέσα της ή χαρά.

—Άγαπημένο μου! σώναε καί ρίχτηκε στην άγκαλιά του. Ο Φάουστ τη φίλησε καί μέ ώραία λόγια, πού ήσαν γεμάτα έλπίδες, άρχισε να την παρηγορή.

—Πού ήσουν, πού ήσουν τόσες μέρες, χρυσέ μου;

Πού ήταν; Μά για τό καλό της είχε λείψει όλο αυτό τό διάστημα. Είχε πάει σε μιά μακρινή πολιτεία Βρισκόταν εκεί ένας φημισμένος τεχνίτης τό χρυσοποιή, καί πήγε να τό παραγγείλη τά πιο εύωρφα πράγματα για χάρη της, για να τό φορέση τη μέρα του γάμου τους! Δέν ήταν πειά μακριά...

Τή μέρα του γάμου τους! Ή Μαργαρίτα ήκουσε επάνω του τά ώραία κλαμμένα μάτια της, στα όποια έλαμπε τώρα ή χαρά, ή έλπίδα.

Καί ο Φάουστ έξηκολούθησε να της μιλά μέ τά ώραϊότερα λόγια, πού έχυσαν παρηγορία στην πονεμένη ψυχή της.

Νά, άποψε κιόλας ήθελε να την ξαναδη. Τά φιλιό του καί τά χάδια του θα την ξελάφρωναν, όπως τά δικά της χάδια καί τά φιλιά θα έκαναν κι' αυτόν εύτυχιόμένο. Την έπομένη, θα ξαναέφερε πάλι. Μά δέν θάρηοσε πλύ, άφού σ' όχτώ μέρες θα γινόταν ο γάμος τους. Θα πήγαινε να πάρη τά ώραία στολίδια πού της είχε παραγγείλει. Καί θα ήσαν τέτοια τά υυρικά της στολίδια, πού όμοια τους δέν είχε ξαναδη ως τότε ο τόπος!

Ή Μαργαρίτα δέν μπορούσε να άρνηθη τίποτε πειά στον άγαπημένο της. Ναι, άποψε... θα άφινε μισόοικη καί πάλι την πόρτα... θα τόν περιέμενε.

Όπως καί την πρώτη θραειά θα την έσογγε καί πάλι στην άγκαλιά του...

Θά τη μεθοόσε... Θά την έκανε εύτυχιόμένη μέ τά φιλιά του...

Ή σκέψεις αυτές την έκαναν ν' άνατριχιάση από έρωτα καί πάθος...

Μά έξαφνα έφερε τό χέρι της στο μέτωπό της καί ειπε ουλογοιόμένη:

—Ξέρεις όμως, άγαπημένε μου, από τη θλίψη μου, μέσα στη δυστυχία μου πού είχες μείνει μόνη, πέτασα στην φωτιά τό μουκαλάκι πού μου είχες δώσει για την μητέρα...

Ο Φάουστ έβγαλε από την τσέπη του ένα άλλο φιαλίδιο, πού πριν από λίγη μόλις ώρα του είχε δώσει ο Διεσφορής.

Ο Διάβολος τά πρόβλεπε όλα... Τίποτε δέ του έξέφυγε...

Ή Μαργαρίτα τό πήρε. Έδωσε θιαστικά τά χείλη της στον άγαπημένο της κι' έφυγε πρεχάτη για τό σπίτι της. "Όστε, δέν ήταν τόσο δυστυχιόμένη, όσο είχε φοθηθ; Ο άγαπημένος της είχε νυρίσει, ο γάμος τους θα γινόταν γρήγορα... Τό γλυκό μάτι του Θεου την κυτάαζε άκοιμη μέ καλωσύνη...

Καί κανένα ποιαίσθημα δέν σκοτεινιάζε την άθώα ψυχή της νεαρής κόρης, για ό,τι προμερό ήταν γραφό να συμβη εκείνη τη μοιραία νύχτα...

Πόσο γελιόταν ή δυστυχιόμένη...

Πόσο άκριβιά θα πλήρωνε την εύτυχία της...

Μέ πόσες συμφορές, μέ πόσους έξευτελιόμούς...

Ω! άν ήξερε...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

